

Els ulls de l'òliba (2)

Per Jordi Llavina

Jo no hauria d'haver vingut mai a Barcelona, però l'atzar, o el que fos, ho va determinar així. Al desembre del 2011 tenia la possibilitat de culminar el pitjor any de la meva vida viatjant a Milà, durant una setmana, per a un congrés relacionat amb la traducció automàtica. Però un dels organitzadors, el *dottore* Vitaliano Amero, acabava de patir un sever atac de cor, i tots els congressistes convocats vam quedar pendents de les notícies sobre la seva salut. Finalment, el congrés es va ajornar *sine die*. Vaig rebre el mail en què se'ns informava de la resolució un divendres. I l'endemà en vaig rebre un altre d'en Mateu Samà, el conegut publicista barceloní, que també era un dels ponents invitats al frustrat congrés milanès. Amb en Samà feia temps que manteníem una excel·lent relació. Ell sabia que jo no passava una època gaire bona. "Et convido uns quants dies a Barcelona. Rumia-t'ho, no cal pas que em responguis ara mateix. D'aquí a vint minuts, escriu-me dient-me exactament el dia que véns. Et suggereixo que coincideixi amb els dies del congrés ajornat. Em permeto suggerir que et cal un canvi d'aires. Fes-me cas. All the best."

Vaig arribar a Barcelona un dia abans del que havíem convingut amb l'amic Samà. Ell no ho sabia. M'agrada arribar sol als llocs, i descobrir-los també sol, a poc a poc; d'entrada, sense guia ni intermediaris. Tenia unes vint hores per fer la meva, per prendre mides a una ciutat que jo associava a Gaudí, al Barça i a poca cosa més. L'endemà ja trucaria a en Mateu. Ara que vivia sol, em podia regalar alguns luxes. El meu sou em permetia concedir-me, de tant en tant, alguna francesilla. Tot un fred oceà em separava de la meva filla, a qui no tornaria a veure fins al febrer. Vaig encarregar una habitació a l'hotel Majestic, des d'on podia contemplar el passeig de Gràcia. Al bar de l'hotel, vaig connectar el meu portàtil i vaig fer una recerca de llocs de la ciutat que tenia ganes de visitar. Vaig apuntar-ne deu o dotze en un bloc, que em vaig guardar a la butxaca.

La primera parada va ser el Museu Egipci, per causa d'una de les meves debilitats de joventut. M'hi vaig passar dues hores i mitja, i fins i tot vaig fer alguns dibuixos de les peces col·leccionades en l'àmbit de la cosmètica i l'erotisme.

De sobte, em va sonar el mòbil, que vaig treure'm de la butxaca amb el convenciment de saber molt bé qui em trucava. Vaig penjar de seguida, perquè la melodia —la d'una cançó tecno molt coneguda dels anys vuitanta— es feia ben inoportuna entremig de totes aquelles peces mil·lenàries. "Tot ok. Ens veiem demà a les onze del matí. Suggereix un lloc cèntric", vaig escriure al meu amic, que al cap de pocs minuts em va enviar un missatge de resposta: "Perfecte. Podem quedar a aquesta hora davant de Vinçon, al passeig de Gràcia".

Em va fer gràcia la coincidència respecte al carrer on jo m'havia hostatjat aquella nit, i l'endemà me'n vaig anar cap a Vinçon, disposat a fer-hi una cervesa (no sabia per què jo havia associat el nom al d'un bar de moda).